Quaderns de la Selva, 5
1992
CENTRE D'ESTUDIS SELVATANS

La capella de la Mare de Déu dels Dolors a la Parròquia de Vidreres (segles XVI-XX) *

NARCÍS GASCONS CLARIÓ

La capella dels Dolors va desaparèixer en els anys cinquanta del nostre segle. Fou la culminació d'un llarg procés d'abandó que podia haver acabat amb la pèrdua gairebé total de la seva memòria. Els testimonis gràfics ens mostren una obra bella i austera; els testimonis documentals (eclesiàstics i notarials) ens parlen de com va ser aixecada en el darrer terç del segle XVI, de com se'n va proveir l'esdevenidor i de com va anar decaient fins a concordar amb els testimonis orals. Tot plegat ens parla d'una època ignorada i molt diferent de la vida de Vidreres.

LA capella dels Dolors estava situada en el que ara és l'interior de la vila de Vidreres, en l'indret on actualment s'aixeca la casa núm. 29 del carrer dels Dolors, residència de la família Aregay-Riera.

L'actual carrer dels Dolors, que n'ha heretat el nom, està en el límit nord del nucli urbà, cap a la zona coneguda com el veïnat de *les Bòries*. La raó d'això és que, junt amb els carrers de Pau Casals i del Picornell, segueix l'antic camí vers Caldes de Malavella.

La descripció de l'edifici cal fer-la a partir de les dues fotografies que en queden i dels testimoniatges orals recollits. La millor fotografia data de 1923, mentre que l'altra és de la fi dels anys quaranta, quan feia poc que s'havia desplomat la part dreta de la coberta de davant.

L'obra constava d'una sola nau, amb unes mides exteriors que es poden resseguir aproximadament sobre la casa que ocupa el seu lloc, en haver-se'n aprofitat els fonaments. L'amplada de façana degué ser d'uns 6 m i la l'argària d'uns 15 m 35, encara que cal dir que l'edifici actual està enretirat uns 3 m 60 de l'antiga façana. L'orientació diferia una mica la d'avui, ja que per la part de davant entrava una mica en el carrer. El nivell en què es trobaria

* Treball de curs presentat en el Curs Especial «L'art religiós en el Bisbat de Girona» de l'Institut de Teologia de Girona, impartit durant el primer quadrimestre del curs 1991-1992. Agraeixo la informació proporcionada per les següents persones: Sr. Lluís Aregay i Sra. M. Rosa Riera; Sra. Dolors Riera i Srs. Sardà i Artau.

ara el paviment de la capella pot anar entorn del metre sota terra. La construcció fou feta de maçoneria, i és força probable que s'emprés basalt procedent de la zona volcànica de Maçanet.

La coberta de l'edifici només era de volta sobre l'altar, no de quart de taronja, sinó en forma apuntada, la qual cosa li donava per l'interior l'aspecte d'un vaixell. Per l'exterior, aquesta part també estava més ben acabada (observi's la cornisa); aquesta fou la part que no s'ensorrà. En canvi, la part anterior tenia un sobrealçat d'obra de rajol (que no sabem si fou una reparació o un mal acabat), sobre el qual es va fer una coberta de llates.

La part més important de la construcció era la façana, que s'obria davant de la petita placeta d'accés. Estava encapçalada per una espadanya amb arc de mig punt. Hom pot comprovar-ne la semblança amb els finestrals d'esglésies de la rodalia (Vidreres i Maçanet). Sota mateix de l'espadanya hi havia un ull de bou, notable treball en pedra, imitant una creu de Malta. Aquesta mena de labor degué requerir una pedra tova, del tipus de la de Girona. Sembla que estava tancat amb un vidre de colors.

Sota això hi havia la porta esculturada. Correspon a un model d'inspiració clàssica sobretot en els muntants laterals. Aquests començaven en unes bases amb un cap humà barbat esculpit en cadascuna. Com que els copatrons de la capella eren Sant Cosme i Sant Damià, és lògic pensar que els representaven. Sobre els caps hi havia unes motllures carregades i després començava el fust acanalat de la pilastra, imitant una columna de secció quadrada. S'adornava amb uns motius vegetals sota els capitells, que eren simples, semblants a les motllures inferiors. El dintell tenia un marc que mantenia les dimensions de les pilastres, coronat per una cornissa simple. Contenia una mena d'escudet amb el monograma IHS.

Al costat dret de la porta hi havia una finestra per a les almoines, cosa habitual en moltes capelles. El material de la porta, la finestra i els cairats dels angles de la façana segurament era granític, com en altres construccions de l'època. Aquest material dur i difícil de treballar justifica la tosquedat de l'escultura, a més de la qualificació de l'executant.

A l'interior de la Capella, a banda i banda de la nau, hi havia uns bancs correguts d'obra per seure els fidels. A la dreta de la porta s'hi trobava empotrada la pica d'aigua beneïda. Les parets eren pintades d'un groc pàl·lid i, sobre la volta de l'altar, hi havia un sol i una lluna de colors groc (o taronja) i blau, que probablement eren símbols marians. El paviment era de rajola, segurament del tipus usual de pam.

La construcció

La primera notícia que tenim d'aquest edifici és la que dóna Mn. Josep M. Marquès en el seu inventari inèdit *Lletres de la Cúria Eclesiàstica de Girona. 1420-1620* (Girona, 1991), on apareix extractat el document referenciat 204-220 amb les paraules següents: «Llicencia a Joan Antoni Albanell, clergue de Vidreres, per construir una capella a Vidreres, dedicada a la Mare de Déu dels Dolors i als Sants Cosme i Damià, a l'indret dit abans *Vilafetida* i ara Vilanova, prop del mas Coll, que es diu que abans era la casa del benefici de Sant Miquel de Vidreres. Les mides exteriors han de ser de 7.5 canes de llarg i 3 canes i 6 pams d'ample, 29 de setembre de 1564.»

Hi ha mants fets a destacar d'aquest document. Hi ha especificada l'advocació sota la qual s'edificà la capella. A més de la Mare de Déu, els copatrons són els Sants Metges. Pensem que són els patrons del poble veí de Sils i que tenen un interès especial per ser considerats advocats contra les malalties i, en particular, les pestilències, malures molt probables en una població tan propera al famós Estany de Sils, i més quan el paratge es menciona com a *Vilafetida*. També ens diu que l'indret s'anomenava Vilanova, indici d'una ampliació del poble. Altrament, ens proporciona les mides de la planta, que coincideixen amb les mesures *in situ*.[1] Finalment, tenim el nom del demandant, que la documentació posterior demostrarà que no fou qui féu edificar la capella, encara que és comprensible que en fos el representant.

Els documents bàsics per seguir la història de la capella són les visites pastorals, les inspeccions periòdiques que feia el bisbe a les parròquies. En diverses de les quals vam trobar l'apunt de la fundació del benefici eclesiàstic (dotació de rendes en censals) destinat al manteniment de l'edifici i del clergue que el servís.[2] En resum ens informen que en la capella hi havia un benefici fundat per Antoni Garau, beneficiat de la Seu de Girona, i per Joan Mestre, (a) Albanell, sabater i batlle de Vidreres, en la condició de marmessors de l'últim testament de Mn. Miquel Albanell, del qual es dóna la referència.[3]

Aquest testament és el document més interessant que hi ha sobre la capella. El testador, Mn. Miquel, era el domer menor de Vidreres, originari de la

1. 1 cana = 1.559 m i 1 pam = 0.1948 m.

2. Arxiu Diocesà de Girona, Visites Pastorals 102, f. 79 (1661; VP. 104, f. 260 (1673); VP. 108, f. 1073 (1689).

3. ADG, Escribania Episcopal del Vicariat, Not. Joan Figueras, 26-2-1578 i Arxiu Històric de Girona, Fons Notarial, Notaria de Caldes de Malavella i Llagostera, Not. Galzeran Pons, Vidreres 5-10-1572.

4. AHG, NC, Not. Galzeran Pons, núm. 267, ff. 290 a 301 i només en la part del benefici ADG, Notul., G-78, f. 182.

casa de n'Albanell de la Creu. Ja en el primer foli, amb l'elecció de marmessors, ens trobem amb els dos esmentats anteriorment junt amb Mn. Damià Cornellà i Joan Antoni Albanell, essent el principal Mn. Garau. Després de les disposicions per a la sepultura del seu cos, trobem per primer cop mencionada la capella quan fa una deixa a tots els altars de la parròquia i a les capelles del terme (els Dolors, Sant Iscle i Santa Victòria i Sant Jaume de Cartellà, avui de Maçanet). Continua amb la institució de sufragis i aniversaris entre els quals destaquen els dels familiars (germanes: Isabel, Montserrat; germà?: Joan; i cònjuges i fills).

Seguidament comença a parlar de les obligacions de l'obtentor del benefici que institueix més avall. Primer per una almoina que ha de pagar, però que ha de gestionar l'hereu de la seva casa de n'Albanell de la Creu, situada al costat del camí de Caldes, el mateix que passa pel costat de la capella. Després institueix un altre aniversari en els Dolors.

Continua amb deixes als parents, entre ells el clergue Joan Antoni Albanell i Joana Albanella, muller de Joan Mestre, confirmant a aquesta una donació anterior. Examinant altra documentació sabem que aquests dos eren fills del testador i sa muller Càndia, difunta, abans de professar.

Després tenim la part més important, on institueix hereus de la resta dels seus béns a «Nostro Señor Déu y la mia ànima y un perpetual benefissi sots invocasió de Nostra Señora de les Dolors y dels Benaventurats martyrs Sant Cosma y Sant Damià», instituït en la capella sota la mateixa invocació *«per mi»* construïda dins la parròquia de Vidreres, dins la casa d'en Coll. És a dir, que s'identifica com el comitent de la Capella.

Vénen a continuació els deures de l'obtentor del benefici, que són: residència contínua a la parròquia, preferència per ocupar-lo els descendents de la seva casa o de Joan Antoni Albanell (l'obtentor pot residir fora si hi ha un altre clergue que s'ocupi de complir els seus deures, però prohibeix rigorosament que mai aquest sigui francès)[5], dir tres misses setmanals a la capella, ajudar en els oficis de la parròquia, tenir cura de les obres de reparació que calgui efectuar en la capella i celebrar amb els preveres de la parròquia, en la dita capella, els oficis de les festivitats de la Mare de Déu i de la Cadira de Sant Pere; hi encarrega també especials devocions i les almoines a percebre.

Després d'aquesta exposició fa el llistat dels censos que dóna per mantenir el benefici. La relació s'inclou en l'apèndix 1. La suma de les pensions pagadores dóna 44 lliures i 10 sous, encara que el testador encarrega convertir el

5. «[...] y assò per fugir a molts inconvenients y faltas que de cadaldia fan los francesos com de ells se tinga molta experiènsia...».

que resti dels seus béns en numerari per reinvertir-lo en altres censals i ordena que la custòdia dels diners es faci en la Tresoreria de la Seu de Girona. Destaquem que molts es refereixen a la zona actualment dita de l'Alt Maresme, és a dir, la Marina de la Selva.

Dins les últimes disposicions hi ha també dades importants, com la constitució del patronatge del benefici per a la casa de n'Albanell de la Creu, estada del seu pare Benet Albanell. En cas que la casa es vengués o desaparegués, el patronatge recauria en el Mas Albanell, segurament la casa pairal, antigament casa de Sant Pau. Abans de cloure el testament, Mn. Miquel disposa que la provisió del benefici no es faci fins cinc anys després de la seva mort, i que es destinin les rendes dels dos últims anys a la dotació del matrimoni de dues nétes i les dels tres primers a «compel·lir i forsar» Joan Garriga, mestre de cases, a acabar la capella, i Cristòfol Sala i sos hereus a reparar-la i també a pintar el retaule i altres coses necessàries.

Convé fer algunes precisions sobre aquest llinatge Albanell. De Mn. Miquel sabem que el 1544 era diaca a Pineda.[6] Això justifica la procedència de molts censals.

D'altra banda, el 1545 fou saquejada aquesta vila pels turcs de Dragut, com commemora la portalada de la seva església. És interessant comparar-la amb la de la nostra capella que, si bé és d'una execució molt més tosca, podria haver pres l'obra de Pineda com a model.

Encara era a Pineda el 1550.[7] El 1563 el tenim com a beneficiat de St. Miquel de Vidreres,[8] servint la doma menor i ocupant Antoni Garau la doma major. La data de l'òbit ha de ser pròxima a la del testament, coincidint amb els cinc anys anteriors a la primera col·lació del benifet. El seu pare fou Bernat Albanell, paraire, descendent d'un altre Miquel Albanell, que podria ser el notari de Vidreres de qui es conserven manuals de 1465 a 1472. Més enrera, sabem que el 1464 Jaume i Vicenç Albanell pretenien haver influït en la submissió del castell de Llagostera al conestable de Portugal, qui nomenà Vicenç capità del castell de St. Iscle. De Joan Antoni, dubtem que s'ordenés; podria ser un notari establert a Granollers.[9] Dels Albanell continuem tenint-ne notícies al llarg del s. XVII, però a la fi del XVIII trobem que la casa de n'Albanell de la Creu havia passat a propietat de Bonaventura

6. Testament de Bernat Albanell, paraire, pare de Mn. Miquel, AHG, Girona-1, Not. Gaspar Barrot, núm. 654, ff. 310-312 (1544).

7. J.M. PONS GURI i J. RODRÍGUEZ BLANCO, *Inventari dels Pergamins de l'Arxiu Històric Municipal de Calella*, Barcelona, 1990, núm. 921 (20-2-1550).

8. ADG, VP 169, (11 set. 1563).

9. J. M. PONS GURI i J. RODRÍGUEZ BLANCO, *Inventari*.

Sans, resident a Barcelona i Arenys. No obstant això, en totes les visites es manté el patronat del benefici en aquesta casa,[10] situada entre els camins de Caldes i Sils i veïna del mas Coll i de la propietat d'en Sala.

De la construcció de la capella no se n'ha pogut trobar el contracte, ja que la notaria de Vidreres, on havia de constar, presenta molts buits. Amb tot, hem localitzat l'àpoca del constructor a Mn. Miquel, del 1565.[11] Aquest és Joan Garriga, mestre de cases francès, resident a Vidreres. L'àpoca és de 70 lliures 3 sous 6 diners, per a liquidar les 80 lliures convingudes per fer l'obra de la capella. No podem saber si aquest fou el preu total de la capella ni a quins conceptes corresponia. De forma indicativa, podríem assimilar les 80 lliures a un any de jornals d'un mestre d'obres i un manobre.[12]

Els anys d'ús

Una inspecció lleugera dels testaments de Vidreres de 1580 a 1600 permet veure com es feien petites deixes a la capella. No obstant això, la principal font per estudiar la història de l'edifici són les visites pastorals. En elles consta com mai no es visità la capella personalment a causa de la seva poca importància, si no que s'acceptava el testimoni del rector.

La primera visita, el 1573, ens parla d'un altar únic no consagrat amb ara i ornaments, votiu i sense benefici (no havien passat els cinc anys). S'hi mana als obrers de la parròquia que s'acabi i adobi degudament la capella, ja que s'havien obert les parets, i es prohibeix celebrar-hi o tocar la campana abans de missa major. Això ens fa qüestionar si l'obra va ser gaire ben executada, i ens fa sospitar un possible origen de l'animadversió de Mn. Miquel pels francesos.[13]

La següent en què n'apareixen notícies és de 1602.[14] El benefici hi és ocupat per Jeroni Albanell, no resident, motiu pel qual el serveix Tomàs Crexell. En la de 1610 no s'hi esmenta com a visitada, però en els mandats s'encarrega a l'obtentor del benefici que en sis mesos hagi gastat cent rals en l'obra, amb coneixement del rector, Mn. Amer Garau, i del patró Miquel Albanell, pagès, sota pena de 5 lliures en el termini de dos mesos.[15]

Una nova informació la tenim en la de 1621.[16] S'hi consigna l'obtentor

10. Arxiu Parroquial de Vidreres, Llibre de l'Obra Major de Vidreres (1706). En la relació de bancs de l'església nova.
11. AHG, NC, Not. Galzeran Pons, núm. 258, f. 97 (1565).
12. Joan REGLÀ, *Els Virreis de Catalunya*, Barcelona 1980, p. 35.
13. ADG, VP. 61, f. 93 (1573).
14. ADG, VP. 76, f. 223 (1602).
15. ADG, VP. 81, f. 238 (1610).
16. ADG, VP. 87, f. 483 (1621).

del benefici, Jaume Albanell, i s'ordena que tingui cura d'ornar bé l'altar. Arribem fins a la de 1634 amb el mateix beneficiat, però ja s'hi diu que només té obligació de celebrar una missa a la setmana. També s'hi menciona una confraria sota la invocació dels Dolors, i s'hi ordena al beneficiat i al paborde que facin fer una caixa amb dues claus per a custodiar en la parroquial les caritats recollides en la capella, sota pena de 3 lliures.[17] Aquest mateix Jaume Albanell canvià el benefici per la doma major amb Mn. Narcís Cassart, compensant-ho amb una pensió anual de 80 lliures o 58 ducats.[18]

Les següents anotacions són les ja mencionades de 1661, 1673 i 1689, més la de 1681 en què simplement s'esmenta que està com en la visita anterior.[19] En la de 1661 l'obtentor és Mn. Mateu Puigthió, prevere present, mentre que en les altres ho és Mn. Marc Vendrell, domer major de Vidreres. En una nota lateral a la visita de 1661 s'ordena que es continuïn les processons, tot estipulant, però, el que han de rebre els preveres de la parroquial que vagin a oficiar a la capella. En el mateix text, nogensmenys, hi ha el mandat de reduir el nombre de misses setmanals de tres a una, atès que molts dels rèdits eren destruïts.

La visita del bisbe Taverner el 1700 emet un manament comminant l'exdomer menor i claver, Mn. Miquel Casalins, que presenti comptes d'una aplega que es va fer per pagar un «pàlit» (palli) per la Mare de Déu dels Dolors, cosa que mai no es va fer.[20] Així sabem que s'hi venerava una imatge de la Verge. El 1705 l'obtentor era Mn. Ignasi Alsina, beneficiat de Blanes.[21] Segurament per error, hi apareix com a patró el Marquès de Cartellà. També s'hi diu que no hi havia ornaments per a celebrar en la capella i que havien de portar-se de la parroquial. El mateix beneficiat apareix a la visita de 1723.[22] El 1732 i el 1734 el benefici passà a Mn. Josep Ciurana, claver de Sils.[23]

El 1743 i el 1746 tenim com a beneficiat Mn. Josep Mazó, vicari de Lloret.[24] Es menciona el document de fundació del benefici en el llibre Notulari de Joan Figueras, fol. 182, i es diu que té vigor la reducció feta pel bisbe Bastero el 1740. Aquest document consisteix en una autorització per a rebaixar les obligacions que el fundador havia imposat al clergue que servia el benefici. El document en qüestió exposa un procés que es va iniciar amb una

17. ADG, VP. 94, f. 154 (1634).
18. ADG, *Notularum* Antoni Martí, G-126, ff. 15-19 (6-3-1638).
19. ADG, VP. 106, f. 238 (1681).
20. ADG, VP. 111, f. 803 (1700).
21. ADG, VP. 112, f. 345 (1705). 23.
22. ADG, VP. 114, f. 152 (1723).
23. ADG, VP. 118, f. 308 (1732); VP. 121, f. 21 (1734).
24. ADG, VP. 126, ff. 1-4 (1743); VP. 128, f. 29 (1746).

instància de Mn. Mazó demanant que se li reduís el nombre de misses que estava obligat a fer setmanalment, ja que la pensió que cobrava era insuficient. Recordem que es permetia celebrar-ne només una per setmana però, de dret, encara hi havia l'obligació de les tres exigides en la fundació. Per donar suport a la demanda, inclou un memorial amb desglossament de les rendes percebudes (Apèndix 2), que sumen 30 ll. 4 s. Amb l'acceptació d'aquestes raons les obligacions es reduïren a 30 misses anuals per les ànimes del fundador i els seus parents. El procés va exigir una exposició pública a la parroquial de Vidreres.[25]

En la visita de 1758 només hi ha de nou que el beneficiat és Mn. Mateu Llobet, prevere a Castelló.[26] Aquesta vegada el benefici es valora en 18 ll. Ho trobem repetit en la visita de 1775;[27] com a comparació, direm que el benefici de St. Miquel donava llavors 70 ll., el de St. Pau 40, el de St. Iscle i Sta. Victòria 60, el del Roser 16 i 10 s., el de St. Josep 60 (augmentades posteriorment amb 13 ll. 10 s.) i el de St. Sebastià 70.

Finalment, l'última visita que ens proporciona dades és la de 1828, en la qual es diu que hi ha un altar de la Mare de Déu adornat i amb ara, però sense atuells per a celebrar.[28] Referint-se a la visita del bisbe Lorenzana de 1775 afirma que d'aquell benefici no en consta res, i diu que «*en aquel tiempo sólo valía 18 libras*». En els mandats s'hi especifica que es treguin de la capella els dos sants tan desfigurats que hi ha (segurament representacions dels Sants Metges).

La desaparició de la capella

En l'apartat anterior hem pogut adonar-nos de com les rendes per al manteniment de la Capella van anar disminuint fins a l'extinció. Cal considerar-ho, doncs, la raó més plausible del seu progressiu abandonament fins a la ruïna. Les últimes dades que en podem aconseguir hi coincideixen.

La visita de 1852 ja no menciona la capella, tot i que pràcticament no aporta cap notícia tampoc dels altres temples de la parròquia. El *Diccionario* de Madoz (1850), en l'entrada de Vidreres consigna la capella situada en «el arrabal nombrado de *Casas Nuevas*». En canvi, en un inventari conservat en el Departament de Patrimoni del Bisbat, posterior a la Desamortització, no

25. ADG, Reduccions A-19, vol. 11, f. 359 (14-nov-1740).
26. ADG, VP. 132, f. 144-147 (1758).
27. ADG, VP. 136, f. 21 (1775).
28. ADG, VP. 141, f. 60 (1828).

surt mencionada. En l'Informe sobre la Parròquia de 1880 (ADG) consta com a capella pública. En l'Informe de 1901 es diu que no s'hi celebra per estar el teulat en molt mal estat i perquè l'altar «deja mucho que desear». L'última referència localitzada ha estat l'Inventari de 1908, en què es diu que, per l'estat de capella, feia anys que no s'habilitava.

A través de referències orals sabem que, com a mínim, en el segle XIX s'hi havia assistit a missa.[29] D'altra banda, sembla que l'actual carrer de Roger de Flor correspon al camí seguit des de la capella cap al Cementiri Municipal, que data d'inicis del XIX, ja que els difunts d'aquesta banda del poble tenien els funerals en els Dolors.[30] Hem llegit que durant la darrera guerra carlina es va habilitar per a celebrar en estar ocupada la parroquial pels «cipaios» (sic).[31]

És fàcil aconseguir el testimoni de molta gent del poble que recorda la capella, més que més tenint en compte que l'antic camp de futbol estava situat al davant. Acabada la guerra, el teulat feia temps que s'havia ensorrat i la Capella va ser abocador de deixalles i refugi de transeünts, a la vegada que creixia vegetació. El nivell del carrer es va anar elevant, contribuint a enterrar el paviment i bloquejar els batents de la porta.

Aproximadament el 1957 el rector Josep Cisterna va vendre el terreny als actuals propietaris i les pedres de la construcció als marquesos de Roviralta de Lloret de Mar. Actualment en el solar no se'n pot apreciar cap resta, encara que la casa en conservi les dimensions. La part noble de la construcció va ser duta a Lloret on encara resta.

29. *Vid.*, nota inicial (*).
30. Sr. J. Ciurana.
31. Maruja ARNAU GUEROLA, *Els pobles gironins*, vol. 2, p. 146.

Capella dels Dolors, 1923. Foto Arxiu Mas (Barcelona).

*APÈNDIX I**

Censals de la Dotació Fundacional

Censalista	Avaladors i/o fermances	Capital (ll.)	Data document	Notari i notaria
1. Baltasar Garriga, (a) Ayet, sastre, i Caterina, esposa i propietària de l'heretat Ayet	Camp de la Creu, Vidreres	22	20-10-1565	G. Pons, Caldes de Malavella
2. Benet i Antoni Romeu (fill)	J. Conill, J. Pons Garau, i J. Moner	16	4-10-1563	L. Moner Vidreres
3. Montserrat Ruyra i Brígida (esposa)	3 jornals de terra de llur quinta	50	30-01-1567	G. Pons Caldes
4. Josep Vives, senyor del Mas Agustí. Per a comprar el mas	J. Saura, M. Aulet, S. Mestre (sabater) i M. Codonyer (traginer)	75 (meitat lluïda)	22-02-1567	G. Pons Caldes
5. Antoni Moni (carnisser) i Pau Lladó (llenyador) de Canet. Venut a Bernat Roget, batlle de Calella. El paga l'hereu del Mas Moni.	N. Pi, S. Vives, (a) Torra i J. Puig de Cruanyes, de St. Cebrià de Vallalta	40	19-10-1492	M. Coll, Montpalau
6. Antoni i Joan Torrent (fill), de St. Iscle de Vallalta. També venut a B. Roger. Aquest, l'anterior i dos més ja lluïts foren comprats a Miquel Roger, de Calella (Not. J. Boschà, de Malgrat 1-5-1567).	G. Fontrodona, d'Orsavinyà, J. i F. Mas (fill) de Vallmanya, A. Fornaguera, d'Arenys, F. Comas, (a) Martorell de la Riera i J. Cirjar de Pineda.	51	2-03-1495	M. Coll, Montpalau.
7. Joan Puig, per cessió del preveres de Maçanes (Not. R. Gelmar Bosom, d'Hostalric 20-9-1565).		22,5 (reduït a 17,5)	22-04-1522	G. Barrot Girona
8. Joan Pons Garau i Joana (esposa). Venut a Joan Mestre, (a) Albanell, a qui es comprà el 19-6-1567 (Not. Caldes).		60	6-03-1567	G. Pons, Caldes
9. Montserrat Moner, venut a Joan Antoni Albanell, a qui es comprà.	L. Moner (notari), J. Moner i M. Comaleres	60	16-06-1567	R. Gelmar Bosom. Hostalric.
10. Montserrat Ruyra.	P. i S. Mateu (fill)	50	22-08-1572	P. Camprodon, Vidreres
11. Jaume i Montserrat Conill (fill), Salvi Andreu i Joan Gotall.		100	14-09-1569	Vidreres
12. Jaume Pou de les Fàbregues, Miquel Ferrer Villar, (a) Pou (gendre) i Amiga (filla).	J. i M. Conill i S. Andreu	26	25-10-1569	P. Camprodon, Vidreres
13. Francesc Roquer, mercader, d'Arbúcies	Mn. Gelmar, de Tordera, i R. Gelmar Bosom, notari d'Hostalric	240	12-06-1561	P. Camprodon, Vidreres
14. Bernat Vidal, sastre de Palautordera		120	?	?

La suma dels capitals puja a *890 lliures*.

* Indiquem l'ofici de qui no és pagès i la localitat de qui no és de Vidreres. Les pensions corresponents als capitals eren del 5%; per tant, es cobrava un sou per cada lliura.

APÈNDIX 2

Rendes declarades el 1740 per Mn. Josep Mazó

Censalista	Data document	Capital (ll.)	Notari i notaria
1. Bonet Puig	12-04-1522	17,5	G. Barrot, Girona
2. Baltasar Garriga, sastre	20-09-1565	22	G. Pons, Caldes
3. Josep Vives	22-2-1565	37,5	G. Pons, Caldes
4. Narcís Saurí, Esteve Sa Costa	7-11-1597	240	J. Xifra, Girona
5. Bernat Vidal, sastre, de Palautordera	29-09-1567	120	Hostalric
6. Jaume Furest, de Palafolls	20-04-1702	100	F. Galí, Blanes
7. Joan Baptista Pou, negociant, de Blanes	?	41	M. Arquer, Blanes
8. Jaume Pou	25-10-1569	26	L. Moner, Vidreres

La suma dels capitals puja a *604 lliures*.

Capella dels Dolors, anys quaranta. Amb la part dreta ensorrada. Foto Família Aregay-Riera.